

[Kjærulff-Schmidt]

stikke hovedet i busken på forskellig måde, når et emne forekommer ubehageligt at diskutere. Men det er nu engang nødvendigt, at folketinget interesserer sig for dette spørgsmål, og jeg mener også, at forslaget imødekommer det krav om fairness, som hr. Ninn-Hansen fremførte. Der ligger ikke nogen som helst form for menneskejagt eller personfølgelse i forslaget, det tror jeg, at enhver, der læser forslaget og bemærkningerne til det, vil være enig i. Der er ikke nogen som helst personlig bebrejdelse i forslaget, men blot et ønske om, at folketinget skal tage stilling i denne sag.

Forslaget er slet ikke gået ind i en bedømmelse af, om statsministerens afskedigelse af ministeren var berettiget eller ikke berettiget. Vi mener i fremskridtspartiet, at de, der er sat i spidsen for samfundet, også må leve op til pligterne, og en af pligterne er naturligvis, at en minister aldrig nogen sinde påfører statskassen og skatteyderne større udgifter og omkostninger, end hvad der er strengt nødvendigt. Hvis det sker, så skal folketinget blande sig i det.

Jeg har forstået på de udtalelser, som den tidligere undervisningsminister fremkom med, at hun selv ønskede og selv efterlyste en rimelig behandling af de spørgsmål, der blev så stærkt diskuteret i december måned vedrørende hendes udgifter i Paris. Det giver dette lovforslag mulighed for. Der er ingen grund til at nøjes med, at der, når sagen er slut, kun står tilbage erindringer om letbenede avisoverskrifter, men det må tværtimod ved en grundig udvalgsbehandling sikres, at sagen afgøres endeligt på en seriøs facon og altså også på en fair facon. Sagen bør ikke slutte med en række spørgsmålstegn, men den bør sluttes ved, at folketinget sætter et punktum for det, som er et bevillingsspørgsmål og ikke noget som helst andet end et bevillingsspørgsmål.

Jens Peter Jensen (V):

Under denne forhandling har vi hørt nogle bemærkninger om mere eller mindre velvillig forståelse af den handling, som statsministeren foretog sig med hensyn til afskedigelsen af ministeren. Det er ikke det, det drejer sig om.

Jeg er dybt skuffet over, at to dygtige jurister fra fremskridtspartiet forsvare et lovforslag af den art, der her er tale om.

Den danske forfatning bygger på en deling mellem den lovgivende, den udøvende og den dømmende magt. Det forslag, der her foreligger, blander den lovgivende magt ind i den dømmende magts funktion. Det burde aldrig nogen sinde have passeret frem til folketingets talerstol.

Finansministeren (Heinesen):

Jeg tager hovedsagelig ordet for at takke for, at samtlige ordførere, bortset fra fremskridtspartiets, dels har givet tilslutning til den redegørelse, jeg har givet, dels har afvist det af fremskridtspartiet fremsatte lovforslag.

Til hr. Glistrup har jeg ikke andre bemærkninger, end at jeg aldrig har været i tvivl om, at hr. Glistrup gerne så tiden skruet tilbage til P. Munchs dage og til Scavenius' dage på alle samfundslivets områder. Det, der er det pinlige ved det foreliggende forslag, er, at hr. Glistrup også er ved at bevæge sig hinsides 1849, og det er trods alt noget nyt.

Over for hr. Ninn-Hansen kan jeg bekræfte, at der er endeligt afregnet med fru Ritt Bjerregaard, og derfor er der også i denne sag sat det punktum, som hr. Kjærulff-Schmidt var så optaget af at få sat.

Glistrup (FP):

Det foreliggende forslag bygger på den vurdering, som landets nuværende statsminister gav udtryk for den 21. december sidste år. Hvis finansministeren vil placere sin statsminister hinsides 1849, er det hans vurdering.

Til hr. Jens Peter Jensen skal jeg oplyse, at den danske statsforfatning som et meget væsentligt grundlovsprincip, som partiet venstre, der engang var Danmarks liberale parti, er groet op om, bygger på, at kontrollen med statsudgifter og med ministres embedsførelse først og fremmest føres i folketinget. Det er folketinget, der træffer afgørelsen, og det er bestemt ikke således, at det med hensyn til statsudgifters afholdelse lader det være endeligt, hvad man inden for regeringen af mere eller mindre opportunistiske grunde finder er det mest holdbare. Dette er et spørgsmål om, hvordan meget betydelige beløb skal forvaltes af det øverste organ.